

Foto: Emīls Traulīgs, Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultāte

Nākamajiem gadiem divdesmit trīsdesmit

Latvijas Universitāte (LU) šogad pošas atzīmēt savu simtgadi un saviem studentiem, mācībspēkiem un zinātniekiem uzdāvinājusi jauno Zinātņu māju Torņkalnā, topošajā LU Akadēmiskajā centrā. Jaunā ēka atrodas līdzās 2015. gadā atklātajai Dabas mājai, kuru žurnāls "Enerģija un Pasaule" līdz ar visa LU Akadēmiskā centra projektu izrādīja 2016. gada 3. numurā ("Torņkalna zaļā bezdelīga", 66.–69. lpp.). Arhitektu biroja SIA "Sestais stils" projektēta un PS "LNK Industries Group" uzbūvēta viena no interesantākajām sabiedriskajām ēkām Rīgā, kas turklāt tapusи neierasti īsā laikā – Zinātņu mājas būvniecība tika uzsākta 2017. gada vasarā. Ēka tapa nesamocīta, nereducēta, garumā nevilkta. Tagad jaunu mājvietu radušas struktūrvienības, kas agrāk bija izkaisītas pa visu Rīgu un tās pievārti: Fizikas, matemātikas un optometrijas fakultāte, Medicīnas fakultāte, Fizikas institūts, Ģeodēzijas un ģeoinformātikas institūts, Kardioloģijas un reģeneratīvas medicīnas institūts, Atomfizikas un spektroskopijas institūts, Materiālu mehānikas institūts un Astronomijas institūts. Latvijas Televīzijas skatītāji ar jauno Zinātņu māju varēja iepazīties atklāšanas dienā 28. janvārī.

Par to, kā tiek apgūta Zinātņu māja un kadas ieceres ar to saistās, iztaujājām Latvijas Universitātes prorektoru eksakto, dzīvības un medicīnas zinātņu jomā, Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultātes Lietišķas ģeoloģijas katedras profesoru **VALDI SEGLINU**.

58 adreses

– Ēka tapusi ar lielu Eiropas Savienības līdzfinansējumu. Kāda bija proporcija?

Tieši Zinātņu mājas finansējumu veido aptuveni 81% Eiropas Savienības struktūrfondu finansējuma, 14% valsts un 5% Universitātes pašas līdzekļu, bet Zinātņu māja ir tikai daļa no lielā LU Akadēmiskā centra otrās kārtas projekta, kura realizāciju nodrošina Eiropas Stratēģisko investīciju fonda (ESIF) finansējums. Līdztekus ar jau esošo LU Akadēmiskā centra Dabas māju tas ir lielākais ESIF finansētais projekts Latvijā. Nākamā projekta otrās kārtas celtne ir Rakstu māja – uz to pārcelsies humanitāro un sociālo zinātņu fakultātes. Tad sekos nākamās kārtas, kuru attīstībai papildus tiks meklēti arī citi finansējuma avoti.

– Ēkas ir gan vizuāli, gan funkcionāli īpašas. Par jauno ēku LU interneta mājaslapā teikts, ka tās kopējās izbūves un aprīkošanas izmaksas, t.sk. iekārtu un aprīkojuma

iegāde zinātnes un studiju vajadzībām, ir 36 milj. EUR. Inženiertīku izbūve (ventilācija, apkure, ūdens, kanalizācija, dzesēšana, elektroapgāde, vājstrāvās u.c.) veidoja 33% no būvniecības kopējām izmaksām. Dārgs projekts.

LU joprojām atrodas 58 adresēs, ēkās, kas lielākoties ir ļoti, ļoti nolietotas. Pat sienas pārkāsot, ieskaitot iepirkuma procedūru peripētijas un nepārtraukti pieaugošās būvniecības izmaksas un visu pārējo, maksātu tikpat dārgi kā jaunu korpusu uzbūvēt. Daudzas ēkas savulaik tika pielāgotas un neatbilst Universitātes mūsdienu prasībām. Šo ēku renovāciju mēs tīri tehniski nevarētu paveikt virzībā uz zinātnes universitāti. Problēmas bija arī ar padomju laikā būvēto ēku kvalitāti.

– Ir cerība no tām atbrīvoties?

Jā. Divu gadu laikā sagatavojām noteikumus, kuros paredzēts, kādā veidā uz atbrīvotajām ēkām var pieteikties interenti. Sistēma ir izveidota, un iepriekšējā valdība to apstiprināja. Būvēt jaunus korpusus un netikt valā no iepriekšējiem – to neviens nevar pavilk.

Foto: Samīte Līvdāne, Latvijas Universitātes muzejs

Zinātņu mājas atklāšanā klātesošos sveic LU rektors Indriķis Muiznieks un izglītības un zinātnes ministre Ilga Šuplinska

Foto: Samīte Līvdāne, Latvijas Universitātes muzejs

"Jaunās tehnoloģijas ir mūsu ikdiena," var nešaubīgi apgalvot Latvijas Universitātes Kardioloģijas un reģeneratīvās medicīnas institūta direktors Andrejs Ērglis

Foto: Toms Grīnbergs, Latvijas Universitātes komunikācijas un inovāciju departaments

Šā gada 8. februārī Latvijas Universitātes Zinātņu mājā viesojās Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietnieks Valdis Dombrovskis

– Vai nebija žēl aiziet no ierastām vietām, tradīcijām?

Protams, ir tādi, kas domā: *uzfrišināsim* ie-rasto vidi, izcakosim aizkariņus, aizmālēsim plaisas, aplīmēsim izbrukušos caurumus ar tapetēm un strādāsim kā līdz šim. Un var taču visu to naudu sadalīt algām, un visi dzīvos dažus gadus pilnīgi laimīgi. Piedodiet, mēs ar jums varbūt tā darītu, mūsu vajadzības ir pieticīgas un mēs atceramies savu studiju gadu reālijas, taču jauniešiem ir atšķirīgi priekšstatī par vidi, kurā tie būtu motivēti studēt, pētīt un atklāt. Tā tas vienmēr ir bijis katrai jaunai paaudzei.

No Zeļļu ielas uz Torņkalnu

– Sāksim ar fizmatiem jeb, kā tagad sauc, Fizikas, matemātikas un optometrijas fakultāti. Zinātņu mājas atklāšanā varēja redzēt, ka jaunā mājvieta turpat netālu Pārdaugavā viņiem patīk tiri labi.

Fizikas, matemātikas un optometrijas fakultātē atradās divās dažādās vietās, lielākā daļa Zeļļu ielā, samērā izolēti no pārējās Universitātes pasaules. Tas, protams, viņiem nodrošināja gana lielu autonomiju, savu īpašu studiju un pētniecības vidi, mikrokultūru, pārmantojamību. Optometri kaimiņos, Dabas mājā, jau bija priekšā, un kopā sanākšana kolektīvam nāks par labu, jo fiziķus un matemātiķus gaida daudzi izaicinājumi. Raugi, skolā fizikas un matemātikas zināšanas dramatiski kritas, savukārt darba tirgū šīs zināšanas tiek pieprasītas arvien augstākā līmenī. Mēs, būdami pa vidu, turklāt ierobežoti ar noteiku akreditācijas kārtību un programmām, esam kā ķilnieki, lai loti vāju pataisītu par tirgum loti vērtīgu. Ne visi to spēj, tādēļ mums ir liels studentu atbīrums. Viena no studiju programmām, kur budžeta vietas ir grūti aizpildīt, ir matemātikā, jo jaunieši vienkārši neiztur – te pat ar augstu motivāciju nepietiek, vajadzīgas arī zināšanas un spējas iekļauties matemātikas pasaulei.

– Neraugoties uz labām atzīmēm vidusskolas centralizētajos matemātikas eksāmenos?

Viņiem nav labu atzīmju. Arī vispārējā tendence ir izteiktī nelabvēlīga, varētu teikt, pat draudoša valsts attīstībai augstas pievienotās vērtības produktu un pakalpojumu radīšanā. Vajdas zināšanas – tā ir droša celāzīme uz mazapmaksātu darbu ar ierobežotām izvēlēm nākotnē.

– Ko tad viņi nāk uz tādu fakultāti?

Jauniešiem ir savi priekšstatī par to, kādas ir viņu patiesās zināšanas un cik daudz viņi spēj

Foto: Emīls Traulīšs, Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultāte

Latvijas Universitātes Akadēmiskā centra Zinātņu mājā vienuviet būs koncentrēti augstskolas eksakto, medicīnas un dzīvības zinātņu studiju un pētniecības virzieni, tādējādi veicinot studiju un pētniecības nozaru sinerģiju

ņemt pretī. Toties ir otra neliela – talantīgākā daļa, kas pāsniedzējiem, un arī pētniekiem ir ļoti interesanta. Sākot ar maģistra darbu, viņi iesaistās reālā pētniecībā, un te parādās vēl viens liels ieguvums. Līdztekus fakultātei LU ir arī Fizikas institūts, kas iepriekš atradās Salaspilī. Mijiedarbība starp fakultāti un institūtu bija apgrūtināta kaut vai attaluma dēļ. Jaunajā mājā viņi ir kopā – Fizikas institūts un Fizikas, matemātikas un optometrijas fakultāte.

– Ko no Fizikas institūta pārceļat uz Torņkalnu?

Visu, izņemot bīstamos procesus. Tās iekārtas paliek Salaspilī, līdz tiks uzbūvēts Medicīnas un dzīvības zinātņu tehnoloģijas centrs ar jaunas paaudzes iekārtām, jo pašreizējās iekārtas, uz kurām tiek veikti pētījumi, tad jau būs novecojušas. Bet tas nav viena, trīs vai pat piecu gadu jautājums. Tagad, kad institūts un fakultāte atrodas vienā ēkā, mēs pirmo reizi varam dalīt ne pēc piederības, bet pēc tā, ko zinātnieki pēta un kā zināšanas nodod studentiem. Jo vairāk studenti tiks iesaistīti pētniecībā, jo augstāka būs viņu motivācija un jo vairāk viņi spēs sasniegt nākotnē. Un vēl viens ieguvums – tagad, esot kopā divās lielās mājās visām dabaszinātnēm un dzīvības zinātnēm, pirmo reizi studentam pētniecībai un attīstībai klūst pieejams labākais, ko Universitāte spēj dot. Ja ķīmiķiem jāmāca fizika (un viņiem ir vajadzīgas fizikas zināšanas, ieskaitot iekārtas un pētniecību), tad tagad viss ir uz vietas. Mums nav problēmu vienā un tajā pašā auditorijā visiem kopā mācīt fiziku, turklāt pietiekami augstā līmenī, nevis piezemēti, vietējam tirgum atbilstoši. Prasīgums attiecībā uz lekciju un laboratorijas darbu kvalitāti, pētniecību šobrīd ir pats augstākais. Tas nenozīmē, ka pirmā kursa students uzreiz tiks pielaists pie augstākā līmeņa iekārtām. Bet viņš zina, ka tādas iekārtas ir un viņš varēs uz tām strādāt. Tā nav neiespējamā misija, nav jābrauc kaut kur prom. Viss vajadzīgais ir tepat. Studējošais var

iepazīt resursus, precizēt savu mērķi, viņam nevajag braukt uz ārzemēm, panikā pamest vienu augstskolu un meklēt citu, jo, raugi, šī mijiedarbība – medīki, ķīmiķi, fiziķi, biologi – viņi visi ir *vienā maisā*. Nav katram pašam jābūt sev zobārstam – te vienmēr ir pieejams augstas klases speciālists, zinātnieks.

Katrai struktūrvienībai ir kāda vēsturiskā mantība vai ierobežojumi, ar kuriem jārēķinās. Tā nav mehāniska pārcelšanās. Jau no paša sākuma visas fakultātes bija iesaistītas gan projektešanā, gan būvniecībā. Universitāte ir izveidojusi savu projektešanas grupu, kas dienendienā sadarbojas ar "Sesto stilu" un arī uzrauga būvniekus kā Dabas mājā, tā Zinātņu mājā, lai ES fonda finansējums tiktu izlietots atbilstoši noteiktajam mērķim. Tas ievērojami atvieglo sadarbību ar mūsu ļoti prasīgo partneri – Eiropas Stratēģisko investīciju fondu, kas šobrīd atbalsta LU Akadēmiskā centra otrās kārtas projektu.

Ārsti – citā kvalitātē

– Pāriesim pie otras – Medicīnas fakultātes.

Arī tā vairākkārt mainīja atrašanās vietu un mitinājās vismaz septiņās adresēs – Universitātes galvenajā ēkā, Ojāra Vācieša ielā, katedras lielākajās klīnikās. Nu jau divas nedēļas nodarbības notiek jaunajā Zinātņu mājā (ar V. Segliņu sarunājamies Latvijas Universitātes galvenajā ēkā Raiņa bulvāri februāra vidū – Z.K.). Protams, pārcelšanos, ieskaitot uzskares līdzekļu pārvietošanu, nevar paveikt vienā dienā, bet process notiek.

– Cik ilgi turēsiet šo rezervi?

Līdz pavasarim, kad process būs stabilizējies, visi studiju un uzskates līdzekļi atraduši savu pareizo vietu. Tas viss nav tik vienkārši, bet ir izdarāms, ja redzam mērķi, kāpēc to darīt.

– Kāpēc?

Mēs gatavojam nevis vienkārši ārstu, bet ārstu, kurš pārzina bioloģiju, fiziku, biokimiju, matemātiku, arī psiholoģiju un komunikācijas prasmes, kurš ir gatavs veikt pētījumus un aktīvi iesaistīties medicīnas zinātnes attīstībā, tajā skaitā pētniecībā, izmantojot liela apjoma datu apstrādi, genoma pētījumus u. tml., kas mūs tuvina personalizētai medicīnai. Šobrīd lielajās auditorijās ir vairāk mediku nekā fiziķu. Medicīnas zināšanas klūst kvalitatīvi atšķirīgas, arī pētniecība. Nāk iekšā daudz jaunu iekārtu, un darbā ar tām nepietiek ar teicamām anatomijas un audu zināšanām.

– Vai visas iekārtas ir jaunas?

Tiek pārceltas tikai tās, kas ir neaizvietojamas vai kuras jau iepriekš bija iepirkta loti kvalitatīvas. Pārējās visas ir jaunas. Tās iegādājamies mērķtiecīgi, lai vecāko kursu studenti un pētnieki varētu sasnieg tās kvalitatīvi augstāku līmeni. Kvalitatīvās izmaiņas mēs redzēsim pēc gadiem pieciem, kad jaunieši jau būs ieguvuši citādu izglītību, būs citādi motivēti veikt zinātnisko pētniecību un tas parādīsies viņu publikācijās. Tā pēc līmeņa, atpazīstamības un kvalitātes jau būs pilnīgi cita zinātne, kas arī sniegs motivāciju tiem jauniešiem, kuri vēl tikai izvēlēsies savu studiju jomu.

Institūti ceļa jūtīs

– Fizikas institūtu Salaspilī Jūs jau nosaucāt. Kādēļ pārceļas Materiālu mehānikas institūts, bijušais Polimēru mehānikas institūts no Dzērbenes ielas? Tam tak ir tik liela, jauna māja.

Celta pagājušā gadsimta 70. gados ar atbilstošu celtniecības kvalitāti. Tur paliks smagās, četrdesmittonīgās unikālās iekārtas, lidz pēc gadiem četriem pieciem varēs tās pārceļ uz Tehnoloģiju māju. Tad daudzas iekārtas klūs pieejamas arī citiem pētniekiem un paši pētnieki būs nesalīdzināmi plašāk pieejami studentiem.

– Droši vien ne jau vecās, bet jaunas, modernākas.

Tiesi tā. Bet lidz tam ir jāizaudzina jauna paaudze, jo šajā institūtā pētnieku vidējais vecums, uzmanīgi sakot, ir ievērojams un loti ievērojams. Institūtam trūkst matemātiku, fiziķu, trūkst arī ekonomisko zināšanu, kā pētījumu rezultātus, produktu padarit tirgū pieprasītu. Institūta pirmais uzdevums ir būt kopā ar studentiem un veidot jauno pētnieku paaudzi. Bet viņi jau ir turpat datorīkos, fiziķos, matemātīkos, un, ja institūtam neizdosies iesaistīt viņus savos pētījumos, tad kaut kas nav kārtībā ar šiem pētījumiem, lai gan augstvērtīgu zinātnisko publikāciju skaits joprojām ir augsts.

– Kas ir Geodēzijas un ģeoinformātikas institūts?

Tas ir loti praktiski orientēts institūts, kas nodarbojas ar reālo zinātni un dod produkciju. Taču paradoksāli ir tas, ka viņi nekad nav tā isti sadarbojušies ar ģeogrāfiem, matemātiķiem optiķiem, arī astronomiem. Tagad viņi ir kopā ar fiziķiem, matemātiķiem, rokas stiepiena attālumā blakus ēkā atrodas ģeogrāfi, atmosfēras pētnieki, turpat – tālo signālu un fotonikas pētnieki, Atomfizikas un spektroskopijas institūts. Nekur nepaliksi, nāksies sadzīvot un pierādīt sevi ar augstvērtīgu starptautiski atzītu pētniecības rezultātu!

Es saprotu, ka pēc pārceļšanās vispirms ir jāstabilizējas, bet administrācijas pienākums ir to veicināt ar dažādiem līdzekļiem – kopīgiem pētījumiem, pasākumiem, kopīgām studiju programmām. Tā ir mūsu iespēja mainīt vidi, un tad arī kopīgā ietekme uz zinātni būs pavisam cita.

– Jūs pieminējāt datorīkus, bet tā fakultāte no galvenās ēkas nekur vēl nepārceļas.

Blakus, arī Raiņa bulvārī, atrodas Matemātikas un informātikas institūts, kas jau tagad fiziski nodrošina doktorantu un maistru programmas. Varētu uz institūtu pārceļ visu Datorikas fakultāti, telpas atrastos, bet jautājums ir cits. Pie-mēram, biomedicīnas pētījumiem arī vajadzīgs atbilstošs nodrošinājums ar datu bāzēm, digitālām kartēm, dinamiskiem modeļiem desmitos pētniecības jomām, kas jau mājo Torņkalnā, ka viņiem ir jābūt tur. Tā ir papildu motivācija studentiem – būt vajadzīgiem. Šobrīd mēs teju visās studiju programmās arvien vairāk liekam iekšā datoriku, jo digitāla vide ir ikdiena un datorprasmēm ir jābūt, lai varētu kaut ko sasniegt, vienalga, vai tā ir folklorā vai astronomija.

– Nu lūk, nonācām arī pie astronomiem. Astronomijas institūts pārceļas. Kas notiks ar vēsturisko pulksteņu istabu (sk. "Laika reģistrētāji", E&P Nr. 6 (95), 2016)?

Institūts pārceļas, atstājot muzejiskās vērtības, tai skaitā vēsturisko pulksteņu telpu, Universitātes muzejam. Sarežģītāk ir ar Baldones observatoriju. Liela zinātniskā vērtība ir fotoplatēm ar pundurplanētu attēliem. Tās pasaule ir unikālas. Vajadzīga to digitalizācija un verifikācija, pārbaudišana. Tā būtu institūta darbības lielākā zinātniskā daļa tagad, atspēries izaugsmei nākotnē.

– Bet Lielais Šmits?

Tādu teleskopu Eiropā ir daudz, tas nav unikāls. Turklat šodien zinātne ar novērojumiem vairs neko neatklāj. Taču tas nenozīmē, ka Lielais Šmits neder studijām un senāk veikto novērojumu verifikācijai, atklājumu pārbaudei. Savulaik ar šādu teleskopu tika iegūts attēls, tagad jāpārbauda, vai fotoplatē nav ieviesusies kāda kļūda, deformācija. Ar to nodarbojas neliela zinātnieku grupa, kas paliks Baldonē. Turklat uz turieni ekskursijās brauc apmeklētāji, skolēni. Tas ir veids, kā fizikai, matemātikai, astronomijai piesaistīt jauniešus, mudinot biežāk skatīties zvaigznēs – augstos mērķos, kuri var būt jebkurā pētniecības jomā.

Vēsturiskās ēkas nākotne

– Kas paliks Universitātes vēsturiskajā ēkā, kur pirms 100 gadiem tā tika dibināta? Pēc Rakstu mājas uzcelšanas 2020. gadā uz to pārcelsies gan lielās humanitārā un sociālā virziena fakultātes, gan arī Teoloģijas fakultāte no galvenās ēkas.

Paliek Juridiskā fakultāte, kam ir gan vēsturiska, gan prestiža funkcija, jo Tautsaimniecības un tiesīzinātņu fakultāte šajā ēkā atradās kopš Latvijas Universitātes nodibināšanas 1919. gadā. Sava nozīme ir arī tam, ka tepat tuvumā atrodas Augstākā tiesa, Satversmes tiesa, visu trīs limeņu tiesas, un šo tiesu vadītāji un labākie eksperti ir mūsu Universitātes pasniedzēji.

Latvijas Universitātes observatorija Raiņa bulvāri 19, Rīgā

Šeit paliek muzejs. Vēsturisku iemeslu dēļ Universitātei bijuši astoņi muzeji. Tā daļa, kas attiecas uz pāsas Universitātes vēsturi, ieskaitot veco Politehniskā institūta karceri, kā arī observatorija ar Jūsu pieminēto pulksteņu istabu, noteikti būs šeit. Citi vākumi un visas kolekcijas tiks saglabāti, bet citur. Baltijā lielākie herbāriji pagaidām atrodas Kronvalda bulvārī, bijušajā Bioloģijas fakultātes ēkā. Ja izdosies, pārvedīsim tos uz īpaši aprīkotu krātuvi, kuru plānojam izveidot Rakstu mājā.

Uz Universitātes galveno māju pārvietosim Misiņa bibliotēku ar unikālo vēsturisko "Bibliotheca Rigensis". Tai pēc remonta tiks atvēlēti divi stāvi. Kopš pagājušā gadsimta 70. gadiem, kad Partijas vēstures institūta vajadzībām tika projektēta tagadējā LU Akadēmiskās bibliotēkas ēka Rūpniecības ielā, ir stipri mainījušās prasības papīra u.c. materiālu saglabāšanai. Tur būtu jātaisa vēl viens iekšējais karkass ne-atbilstošas sienu siltumnoturības dēļ. Šeit varam nodrošināt normālus apstāklus, arī restauratoriem, kuri līdz šim veica fantastisku darbu nepiemērotā vidē. Tā nevar strādāt! Pietiks telpu arī grāmatu digitalizācijai, tomēr iepazīšanās ar oriģināliem būs ļoti ierobežota. Šobrīd Misiņa fonds ir diezgan viegli pieejams, bet grāmatas ir sava veida svētums, kas jāglabā. Bet tas viss būs pēc trim četriem gadiem, ne ātrāk. Vēl četrus gadus nebūs gatava Rakstu māja. Pēc tam šeit līdz ar juristiem paliks tikai reprezentācijas daļa, abas aulas, muzejs un bibliotēka kā pamatvērtības. Tā ir arī mūsu valstiskā funkcija, mūsu pienākums strādāt valsts labā.

Ne jau šodienai

– Cilvēki, kas televīzijā bija redzējuši Zinātņu māju, jautā, vai milzīgais ātrijs nav velta platības izšķērdēšana un kā to apsildīs.

Ēka ir būvēta pēc viedās mājas darbības principiem ar augstu energoefektivitāti. Apkures, ventilācijas, dzesēšanas

un apgaismojuma sistēmas ir automatizētas, tās var atsevišķi ieprogrammēt un taupīt resursus, tādēļ par siltuma trūkumu ātrijs nebūtu jāuztraucas, jo vairāk tāpēc, ka tur nav ārsieni. Cita lieta, ka cilvēki gados, ieskaitot mani, ir pieradusi, ka viss ir maksimāli sapakots. Mēs tā esam audzināti. Taču mēs būvējam ēku turpmākajiem vismaz divdesmit trīsdesmit gadiem, un šāda telpa, kur var elpot ar pilnu krūti, rada citu uztveri un domāšanu. Jaunam, talantigam cilvēkam ir izvēle – atrasties šeit vai citur. Šeit ir apstākļi, kādus augstskolas tikai dažviet Eiropā spēj nodrošināt, un viņam nav nekāda pamata doties projām. Tas ir tikai laika jautājums, līdz te, šādos apstākļos, vēlēties strādāt daudzi studenti un pētnieki no citām attīstītajām valstīm.

– Bet pasniedzēju kvalitāte?

Pasniedzējs ir viens no komponentiem. Vajadzība palikt Latvijā un pievērsties fizikai vai astronomijai ir jārada ar vidi kopumā. Mēs nebūvējam sev un savai paaudzei. Mums to nevajag, mēs esam gana pieticīgi, bet šodienas studenti pilnīgi citādi skatās uz pasauli. Lai prasītu no viņiem zinātnes kvalitāti, mums vispirms jādod vides kvalitāte. Mūsu industrijai un pētniecībai ar vietējiem resursiem nepietiks gan demogrāfiskās bedres dēļ, gan arī tādēļ, ka joprojām turpinās emigrācija, turklāt aizbrauc ne jau dumjākie un pasivākie, aizbrauc enerģiskākie un uzņēmīgākie, bieži vien arī gudrākie. Ne jau kaut kādos strazdu būrišos mēs radīsim vidi, uz kurieni kāds brauks. Mums būs vajadzīgi cilvēki, tas nav apspriežams, bet mēs ļoti gribētu, lai tie ir cilvēki, kuri šeit ieraudušies pabeigt studijas un nodarboties ar pētniecību, nevis pārdot kebabus. Mēs orientējamies uz prasību pieaugumu nākotnē. Te ir vide, kur nav kauns strādāt un kur to būs patīkami darīt vismaz nākamos divdesmit trīsdesmit gadus. **E&P**

Ar profesoru Valdi Segliņu
sarunājās Zaiga Kipere